

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Hr. Mogens Lykketoft har jo ret i antagelsen af, at et af de store sikkerhedsproblemer netop befinder sig i selve området, hvor Israel er. Det skyldes jo den terrorvirksomhed, som udøves af folk, der er villige til at sprænge sig selv i stumper og stykker. Det er den terrorvirkelighed, som USA, NATO og den vestlige verden også har måttet erkende efter 11. september. Det er den terrorvirkelighed, israelerne har levet i siden 1948.

Derfor er jeg ærgerlig over, at hr. Mogens Lykketoft har formået – i hvert fald i den periode hr. Mogens Lykketoft har været udenrigsminister – at dreje den danske politik på det område, for så længe det sikkerhedsproblem med terrorvirksomhed er der for de mennesker, der bor i området, plus støtten dertil fra Iran, Irak, Syrien og det meste af den arabiske verden, får man ikke Israel til at opgive de besatte områder.

Det hænger jo sammen, og det er også derfor, det er vigtigt, at man har en afbalanceret kurs og ikke en kurs, der kun er propalæstinensisk, som hr. Lykketoft repræsenterer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Og så kan hr. Skaarup bestige talerstolen igen som ordfører. Værsgo. Ja, frem og tilbage, det er lige langt.

Peter Skaarup (DF):

Det er godt, vi har en debat i Folketinget her i dag om Mellemøsten, om de store problemer, de store udfordringer, som år efter år og dag efter dag martrer hele verden: at man ikke har kunnet få løst den situation, der har været i Mellemøsten. Det har i større eller mindre grad optaget offentligheden og det internationale samfund siden Anden Verdenskrig, at der har været en konflikt i området, som har været svært at løse.

Derfor er det godt, vi har en debat i dag. Det er også godt, fordi Danmark snart her i andet halvår har formandskabet i EU, hvor det kan være en mulighed, at Danmark kan spille en større rolle i forbindelse med en løsning af de konflikter, som har været i Mellemøsten.

Vi så meget gerne i Dansk Folkeparti, at regeringen lagde sig i selen for – og jeg tror, at udenrigsministeren har viljen til det – at være medvirkende til at få bragt de stridende parter sammen om bordet, og at Danmark måske her kunne spille en bedre rolle, end vi har gjort før. Derfor er det også vigtigt for os, at denne her debat

munder ud i noget, der er mere afbalanceret end den kurs, vi har fulgt igennem det sidste hele eller halvandet år med den gamle regering.

Problemet har jo været, og det kan vi lige så godt erkende, at man i Israel ikke har fundet, at Danmark har været en aktiv medspiller, at man har haft mulighed for at tale med Danmark i de her konflikter, men at vi ensidigt har fokuseret på og har hjulpet palæstinenserne i deres sag. Og det er vigtigt, at vi kommer væk fra det skred, som har været inden for det sidste halvandet år i den danske mellemøstpolitik.

Vi skal jo huske på, at når det gælder det her område af verden, er Danmark ikke et hvilket som helst land. Siden FN efter Anden Verdenskrig besluttede, at man skulle lade staten Israel opstå som et land for den jødiske befolkning, har der været ballade og uro. Der har også været den situation, at Danmark har været en ven af Israel, og Israel har været et land, som har haft tillid til den danske befolkning.

Siden dengang, hvor der også efter den deling, der fandt sted, nemlig i Palæstina og Israel, blev en krigssituation i 1948, har vi gang på gang oplevet, at man fra dansk side aktivt har kunnet være med til at påvirke situationen. Det skal vi fortsætte med, og det er vigtigt, at vi gør det.

Danmark var i perioden fra 1948 og frem til her engang sidste år et land, man i Israel havde en opfattelse af var aktivt, var interesseret i, hvad der foregik. Vi har haft utrolig mange mennesker i kibbutzer dernede, vi har et utrolig godt ry og rygte i den israelske befolkning, vi hjalp jøderne under Anden Verdenskrig; det er noget, man lægger meget vægt på at Danmark var med til.

Kl. 14.05

Fra at man havde den holdning, er der desværre sket noget, der ikke har været tilfredsstillende. Og der synes jeg, at det har været ærgerligt igen i dag at følge, at venstrefløjen, specielt hr. Keld Albrechtsen, er kommet med det ene eksempel efter det andet på, at israelerne gør fejl, hvor det har været svært på den anden side at høre hos hr. Keld Albrechtsen, at palæstinenserne gør fejl. Der har været en ensidighed her, som jeg synes, det er vigtigt, der bliver gjort opmærksom på her fra talerstolen.

Derfor vil jeg komme med nogle eksempler, hvor jeg synes, at palæstinenserne har gjort fejl, og hvor også den tidligere regering har gjort fejl.

Det startede jo allerede dengang, da Israel demokratisk – Israel er jo et demokratisk land,